

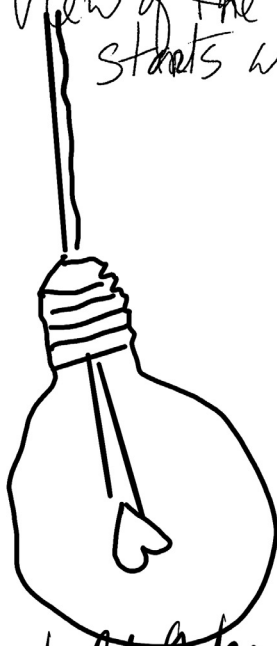
SURRENDER

40 SONGS, ÉÉN VERHAAL

BONO

vip

a bicuspid view of the world
starts way before

I am told I have
an eccentric heart.....

Lights of Home

*I shouldn't be here 'cause I should be dead
I can see the lights in front of me
I believe my best days are ahead
I can see the lights in front of me.*

Ik ben geboren met een afwijkend hart. De meeste mensen hebben drie kleppen, ik heb er twee. Twee klapdeuren die met kerst 2016 van hun scharnieren vlogen. De aorta is je belangrijkste ader, je levenslijn die het bloed, dat van zuurstof is voorzien, door je longen vervoert. Het bloed dat je in leven houdt. Nu blijkt dat mijn aorta in de loop van de tijd te zwaar is belast en dat er een blaar op is ontstaan. Als die blaar barst – en dat kan elk moment gebeuren – arriveer ik al in het volgende leven voordat ik een ambulance kan bellen. Sneller dan ik afscheid kan nemen van het leven.

Daar lig ik dan. Mount Sinai Hospital, New York City.

Ik kijk van bovenaf op mezelf neer. Het roestvrij staal weerspiegelt de booglichten. Ik denk: dat licht is nog harder dan die stalen plaat waar ik op lig. Het is alsof mijn lichaam – zacht vlees, harde botten – en ik niet één meer zijn.

Het is geen droom of visioen, maar het voelt alsof ik in tweeën word gezaagd door een magiër. Mijn afwijkende hart is bevroren.

Er moet de nodige herinrichting plaatsvinden, nog los van al dat warme, kolkende bloed dat nogal veel troep maakt. Die neiging

heeft bloed nu eenmaal als het je niet in leven houdt.

Bloed en lucht.

Bloed en ingewanden.

Bloed en hersenen kunnen we nu goed gebruiken, als ik wil door- gaan met over mijn leven zingen en het wil kunnen blijven leven. Mijn bloed.

De hersenen en handen van de magiër die over me heen gebogen staat en met de juiste strategie en uitvoering een potentieel beroerde dag in een heel goede kan veranderen.

Stalen zenuwen en stalen instrumenten.

Nu klimt die man op mijn borst. Hij hakt met de volledige gecombi- neerde kracht van de wetenschap en de vleeshouwerij op me in met zijn mes. De kracht die je nodig hebt om iemands hart te breken en te betreden. De magie die we medische wetenschap noemen.

Ik weet dat het niet op een goede dag zal lijken als ik straks na een operatie van acht uur wakker word. Maar ik weet ook dat wakker worden beter is dan het alternatief.

Ook al krijg ik dan geen lucht. Ook al heb ik het gevoel dat ik stik. Ook al hap ik wanhopig en vergeefs naar adem.

Ook al lig ik te hallucineren en heb ik visioenen en begint het allemaal sterk op het werk van William Blake te lijken.

Ik heb het zo koud. Ik wil zo graag bij jou liggen. Ik heb je warmte nodig, ik heb je bekoorlijkheid nodig. Ik draag winterkleren. Ik lig met zware laarzen aan in bed, en toch vries ik dood.

Ik droom.

Ik zit in een scène in de een of andere film waarin het leven weglekt uit de acteur die de hoofdrol speelt. Hij wordt in de laat- ste momenten van zijn leven gekweld door twijfels over zijn grote liefde.

‘Waarom ga je weg? Je mag me niet verlaten!’

‘Ik ben er nog,’ verzekert zijn geliefde hem. ‘Ik zit hier gewoon nog.’

‘Wat? Ben jij het dan niet die vertrekt? Ben ik degene die weg- loopt? Waarom loop ik weg? Ik wil je niet verlaten. Laat me alsje- blieft niet gaan.’

Er zijn een paar akelige geheimpjes over succes die ik nu ontdek. En ik verlies een paar illusies.

Succes als een gevolg van disfunctionaliteit, een excuus voor obsessief-compulsief gedrag.

Succes als de beloning voor kei- en keihard werken, waarmee je misschien de een of andere neurose camoufleert.

Succes zou eigenlijk moeten worden voorzien van een gezondheidswaarschuwing, voor de workaholic zelf en voor de mensen uit zijn naaste omgeving.

Succes wordt vaak aangestuurd door een oneerlijk voordeel of een extreem gunstige omstandigheid. Privilege bijvoorbeeld, of een gave, een talent, of een andere vorm van geërfde rijkdom.

Maar achter een aantal van die gesloten deuren gaat hard werk schuil.

Ik heb altijd gedacht dat mijn voorrecht de gave was om de melodie te horen. Niet alleen in muziek, maar ook in politiek, in commercie, en in de wereld van ideeën in het algemeen.

Waar anderen harmonie of contrapunt hoorden, was ik altijd degene die de melodie vond, de *hook*, de heldere gedachte. Vermoedelijk omdat ik die moest zingen of verkopen.

Maar nu begrijp ik dat mijn voordeel prozaïscher was, heel basaal eigenlijk. Ik had een genetisch voordeel, het geschenk van... lucht.

Je leest het goed.

Lucht.

‘Uw man heeft veel vuurkracht in zijn borstkas.’

Zei de man die na de operatie door mijn borstbeen had gezaagd tegen Ali, mijn vrouw en naaste familielid.

‘We hadden extra sterk hechtingsmateriaal nodig om hem dicht te naaien. Ik zou zeggen dat zijn longcapaciteit dertig procent hoger ligt dan bij de gemiddelde man van zijn leeftijd.’

Hij gebruikte nog net niet het woord ‘freak’, maar Ali ziet me inmiddels als de Man van Atlantis uit die sciencefictionserie uit de jaren zeventig over een amfibische detective.

David Adams, de man aan wie ik de rest van mijn leven te danken heb, de chirurg annex magiër, heeft een zuidelijk accent en in mijn verhoogde, blakeaanse bewustzijnstoestand zie ik hem aan voor de psychotische schurk uit *The Texas Chainsaw Massacre*. Ik hoor dat hij Ali iets vraagt over tenoren, die er niet om bekendstaan dat ze over het podium rennen terwijl ze proberen hoge noten te halen.

‘Tenoren moeten toch stevig op de grond staan met hun benen iets uit elkaar voordat ze zelfs maar kunnen nadenken over een hoge C?’

‘Klopt,’ zeg ik zonder mijn mond te openen en voordat de medicijnen zijn uitgewerkt. ‘Een tenor moet zijn hoofd in een klankkast veranderen en zijn lichaam in een blaasbalg om glazen uit elkaar te laten spatten.’

Ik daarentegen ren al dertig jaar door arena’s en sprint door stadions terwijl ik ‘Pride (In the Name of Love)’ zing, afhankelijk van het jaar met een hoge A of een B.

In de jaren tachtig hield de elegante Engelse zanger Robert Palmer Adam Clayton staande om hem met klem iets te vragen: ‘Zou je die zanger van je alsjeblieft wat lager willen laten zingen? Dan maakt hij het makkelijker voor zichzelf en eerlijk gezegd voor ons allemaal.’

Lucht is uithoudingsvermogen.

Lucht is het vertrouwen om moeilijke uitdagingen of tegenstanders te lijf te gaan.

Lucht is niet de wilskracht om elke Mount Everest te overwinnen die je in je leven tegenkomt, maar het vermogen om de klim vol te houden.

Lucht is wat je nodig hebt op de steilste berg.

Lucht is wat dat kleine jochie in de speeltuin het geloof geeft dat hij niet zal worden gepest of, als het toch gebeurt, dat iemand de pestkop naar lucht zal laten happen.

En nu lig ik hier voor het eerst in mijn leven zonder lucht.

Op de afdeling spoedeisende hulp, zonder lucht.

Zonder adem.

De namen die we aan God geven.

Een en al lucht.

Jehovaaa.

Allaaah.

Jesjoeaaa.

Zonder lucht... zonder een melodie... zonder een aria.

Ik ben doodsbang omdat ik voor de allereerste keer mijn geloof zoek en het niet kan vinden.

Zonder lucht.

Zonder gebed.

Ik ben een onder water zingende tenor. Ik voel mijn longen volstromen. Ik verdrink.

Ik hallucineer. Ik heb een visioen. Mijn vader ligt in een zieken-

huisbed en ik slaap naast hem op een matras op de vloer. Beaumont Hospital in Dublin, zomer 2001. Hij ademt diep in en uit, maar het wordt steeds oppervlakkiger. Een ondiep graf in zijn borst. Hij roept mijn naam. Hij verwacht me met mijn broer, of andersom.

‘Paul. Norman. Paul.’

‘Da.’

Ik spring overeind en roep een verpleegster.

‘Gaat het goed, Bob?’ fluistert ze in zijn oor.

We bevinden ons in een wereld van ritmisch, geanimeerd gefluister, een wereld van sisklanken. Zijn tenor is verworden tot zachte, ijle ademtochten, met na elke uitademing een s.

‘Yesssss sssss sss.’

Parkinson heeft hem zijn welluidendheid ontnomen.

‘Ik wil naar huisssss, ik wil hier weg sss.’

‘Zeg het nog eens, pa.’

De verpleegster en ik staan over hem heen gebogen. Ik hou mijn oor dicht bij zijn mond.

Stilte.

Gevolgd door nog een stilte.

Gevolgd door ‘*Fuck off!*’

Het heeft iets volmaakt onvolmaakt, de manier waarop mijn vader deze aarde verlaat. Ik denk niet dat hij tegen mij of die bijzonder attente verpleegster zei dat we moesten wegwezen. Ik denk liever dat hij zich tot de zware last richtte die hij een groot deel van zijn leven had meegetorst.

Hij had me in die laatste dagen verteld dat hij toen hij zijn ziekte had geaccepteerd zijn geloof was kwijtgeraakt, maar hij had me ook verteld dat ik nooit het mijne moest verliezen. Dat mijn geloof het interessantste aan me was.

Ik putte daar zoveel moed uit dat ik besloot hem een psalm van koning David voor te lezen, psalm 32.

David had ook de nodige problemen. Pa had geen zin in een preek en ik zag hem met zijn ogen rollen, vermoedelijk niet hemelwaarts.

Zolang ik zweeg, teerden mijn botten weg,

Kreunend leed ik, de hele dag.

Zwaar drukte uw hand op mij, dag en nacht,

Mijn kracht smolt weg als in de zomerhitte.

*Toen beleed ik u mijn zonde,
Ik dekke mijn schuld niet toe,
Ik zei: 'Ik beken de Heer mijn ontrouw'
En u vergaf mij mijn zonde, mijn schuld.*

Was dat voor hem? Of voor mij?

Die oude van me biechtte op dat hij me bewonderde omdat ik 'een gesprek met de man hierboven' leek te voeren.

'Als ik bid, is het een monoloog. Maar wil je nou je kop houden? Ik wil rust vinden.' Dat is hem hier niet gelukt, maar ik wil graag geloven dat hij die daar wel heeft gevonden.

Maar wat is dat 'daar' eigenlijk? Thuis.

Ik weet niet of ik weet wat dat is.

Ik neem afscheid. Ik haal diep adem en ga ernaar op zoek.

Voorjaar 2015.

Opnieuw kille witte tl-buizen. Staal en glas.

Misselijkheid.

Geen levensgevaar ditmaal. Ik sta in een badkamer naast een kleedkamer in een ijshockeyarena in het Canadese Vancouver en staar in de spiegel. Het is de eerste avond van onze Innocence + Experience Tour.

Ik was in mijn jeugd niet ijdel. Spiegels vermeed ik. Maar nu sta ik in een badkamer met witte tegels naar mijn gezicht te staren om te zien of ik knapper word als ik maar lang genoeg kijk.

Door de muren heen hoor ik het publiek meezingen met Gary Numans 'Cars': *'Here in my car / I feel safest of all / I can lock all my doors / It's the only way to live / In cars.'*

Ik bevind me in de toekomst waarover ik droomde toen ik dit synthesizernummer eind jaren zeventig voor het eerst hoorde. Ongelooflijk eigenlijk dat ik nu, op mijn vijfenvijftigste, heb gekozen voor het flesjesperoxideblond uit die periode. De kleur van een kippenvleugel, zoals een Spaanse recensent later zal schrijven. De herrie vanuit de arena versterkt mijn gevoelens van gestremde opwindning. Ik loop naar de kleedkamer, die ook weer een tijdcapsule is, en klaag dat hij sprekend lijkt op de kleedkamer die we tijdens de vorige tournee hadden. Iemand zegt dat we hier al twintig jaar lang dezelfde

kleedkamer hebben. Groene jute, lichtslingers, een tabakskleurige leren sofa. Waarom is het na al die jaren nog altijd een aanslag op de zenuwen om dat podium op te stappen en 18.474 van je intiemste vrienden te ontmoeten? Het is de eerste avond van een wereldtournee, maar ik sta er gelukkig weer niet alleen voor.

Larry heeft een engelachtig aura. Hij ziet eruit als iemand die aan gene zijde is geweest. Niet zo vreemd misschien, want hij heeft gisteren zijn vader begraven. Adam ziet eruit als de hoofdrolspeler in een arthousefilm. Onverstoorbaar. Edge is gespannen en intens, maar weet het aardig te camoufleren.

We bidden, zoals we dat voor elk optreden doen.

Soms is het alsof we vreemden zijn en bidden voor de intimiteit die we nodig hebben om ons nuttig te maken voor ons publiek. Nuttig? Voor de muziek. Voor een hoger doel. We zijn op een merkwaardig vertrouwde manier veranderd. We beginnen onze gebeden als kameraden, we sluiten ze af als vrienden die zich een nieuw beeld hebben gevormd van onszelf en het publiek dat we bijna gaan ontmoeten en dat ons opnieuw zal veranderen.

Ongebruikelijk eigenlijk, bidden om nuttig te zijn. Erg romantisch is het niet. Een beetje saai zelfs, maar het is de essentie van wie we zijn en waarom we er als band nog altijd zijn. Mannen die elkaar hebben leren kennen toen ze jongens waren. Mannen die de belofte hebben geschonden die de kern uitmaakt van de rock'n-roll: dat je de wereld kunt bezitten maar dat de wereld dan ook jou zal bezitten. Je mag gerust een messiascomplex hebben, maar dan moet je wel op je drieëndertigste sterven aan het kruis, anders mogen de fans hun geld terugvragen. We hebben ze allemaal afgewimpeld. Tot nu toe althans.

We hebben het nodige littekenweefsel overgehouden aan onze strubbelingen met de wereld, maar we kijken nog altijd opvallend helder uit onze ogen, als je alle surrealistische toestanden die gepaard gaan met vijfendertig jaar in stadions spelen in ogenschouw neemt.

Nu hoor ik, door de muren heen, 'People Have the Power' van Patti Smith. Dat betekent dat we over vijf minuten en tien seconden op het podium moeten staan, dat we over vijf minuten en tien seconden zullen weten of we nog altijd datgene in huis hebben waarvoor al die mensen zijn komen opdagen. Dat is meer dan onze muziek of onze vriendschap. Het gaat om de status van onze band als een

scheikundedoos, de chemische reactie tussen ons publiek en ons. Dat is wat een goede band fantastisch maakt.

Vanuit de kleedkamer lopen we de gang in en horen het gebrul van het publiek aanzwellen, de herrie die deze muis in een leeuw verandert. Ik heb een vuist omhooggestoken als ik naar het podium loop, als ik me klaarmaak om in het nummer te stappen. Ik zal in de loop van dit boek proberen uit te leggen wat ik daarmee bedoel. Maar na veertig jaar weet ik dat ze, als ik maar in de nummers kan blijven, mij zullen zingen. En dan wordt het vanavond niet werken, maar spelen.

Bijna twintigduizend mensen zingen het refrein van ‘The Miracle (Of Joey Ramone)’ en terwijl Edge, Larry en Adam naar de voorkant van het podium lopen, loop ik hun vanaf de andere kant van de arena in mijn eentje tegemoet. Ik loop door ons publiek heen, door het kabaal heen. In mijn hoofd ben ik zeventien en loop ik van mijn huis in de Northside van Dublin over Cedarwood Road naar een repetitie met deze mannen, al die jaren geleden, toen ook zij jongens waren.

Ik verlaat mijn thuis om mijn thuis te vinden. En ik zing.

The made of Joey Ramone

Out of Control

Monday morning
Eighteen years of dawning
I said how long
Said how long

Op de klanken van 'Glad to See You Go' van het Ramones-album *Leave Home* spring ik door de huiskamer van 10 Cedarwood Road.

You gotta go go go go goodbye
Glad to see you go go go go goodbye

Het is 1978, de dag van mijn achttiende verjaardag.

Deze songs zijn ontzettend simpel, en toch drukken ze een complexiteit uit die voor mijn leven relevanter is dan Dostojevski's *Schuld en boete*. Dat ik net uit heb. Ik heb er drieënhalve week over gedaan. Dit album duurt maar negenentwintig minuten en zevenenvijftig seconden. De songs zijn zo simpel dat zelfs ik ze kan spelen op de gitaar. En ik speel helemaal geen gitaar.

De songs zijn zelfs zo simpel dat ik er misschien een zou kunnen schrijven. Dat zou een persoonlijke revolutie betekenen waarvan de gevolgen misschien zouden doorklinken tot in de lege kamer op de bovenverdieping, die van mijn broer Norman. Of, nog belangrijker, door de gang tot in de keuken, waar mijn pa zit.

Mijn pa, die met me wil praten omdat ik werk moet zoeken. Werk!

Een baan is iets waarbij je vijf of zes dagen per week acht uur per dag iets doet wat je niet leuk vindt, in ruil voor geld waarmee je in het weekend de dingen kunt doen die je eigenlijk de hele tijd zou willen doen.

Ik weet dat ik liever niet zou werken. Ik weet dat als ik kan doen wat ik fijn vind, ik mijn hele leven lang geen dag zou hoeven werken. Maar er is een probleem. Zelfs ik, een weerzinwekkende, puistige tiener, weet dat dat onwaarschijnlijk is als ik niet ergens heel goed in ben.

En er is niets waar ik heel goed in ben. Helemaal niets.

Nou ja, ik kan aardig imiteren. Mijn vriend Reggie Manuel zegt dat ik zijn vriendinnetje, Zandra, vooral van hem heb kunnen afpakken vanwege mijn imitatie van Ian Paisley. Ik kan die oorlogszuchtige tirades van de eerwaarde Ian Paisley, de leider van de Unionisten in het Noorden, behoorlijk goed nadoen.

‘Geen overrrrrgave.’ Hij boerde erbij.

Zandra moet zo hard lachen om mijn Ian Paisley dat ik mezelf voorhoud dat ze vatbaar is voor mijn avances, maar ik weet ook dat ze me zo weer kan dumpen voor Keith, of hoe hij ook mag heten, want met alleen grappig zijn ben je er nog niet. Je moet ook slim zijn, en ik ben slim genoeg om te weten dat ik niet slim genoeg ben.

Tot niet eens zo heel lang geleden was ik op school best slim, maar nu kan ik me alleen nog op meisjes en muziek concentreren. Ik ben slim genoeg om het verband te zien.

Ik kan aardig schilderen, maar niet zo goed als mijn beste vriend Guggi. Ik kan aardig schrijven, maar niet zo goed als die begaafde wijsneus Neil McCormick van de schoolkrant. Ik heb weleens overwogen om journalist te worden. Ik droom ervan om ergens buitenlandcorrespondent te zijn en verslag te doen vanuit oorlogsgebieden. Maar om journalist te worden moet je goed zijn in examens, en ik heb problemen met examens. En problemen om lang genoeg op school te blijven om examens te kunnen doen.

Er is bovendien nog een ander oorlogsgebied waarop ik actief ben. In onze straat, in mijn huis, in mijn hoofd.

Waarom zou ik helemaal als oorlogscorrespondent naar Timboektoe reizen als er al zoveel goed materiaal onder mijn bed ligt?

De angsten en geesten onder mijn kussen zijn de redenen waarom ik soms niet uit bed wil komen. Ik weet nog niet dat rock-'n-roll – en dan vooral punk – me zal bevrijden.

Dat het de bezetting zal beëindigen. De bezetting van mijn bed.

Er staat een bruine kunstlederen bank in de woonkamer van ons huis op 10 Cedarwood Road. We hebben kamerbreed tapijt met een patroon van zwarte en oranje zonnestralen dat 's winters onze blote voeten verwarmt. We hebben sinds kort centrale verwarming, dus we maken het voor het eerst mee dat de kou ons niet elke ochtend van slaapkamer naar badkamer jaagt.

We zijn rijk.

Zo rijk dat mijn vader in een metallic rode Hillman Avenger rijdt. Zo rijk dat we al eerder dan al onze vrienden een kleuren-tv hadden. Een kleuren-tv, dat is nogal wat. Dankzij de kleuren-tv ziet het echte leven er een stuk minder echt uit. Toen ik een tiener was, was het soms maar goed ook als het leven er voor mij, voor pa en voor Norman minder echt uitzag.

In de jaren zeventig maakte de kleuren-tv het gras van Old Trafford of Anfield Road in *Match of the Day* een stuk groener. De rode shirts van George Best en Charlie George stonden in vuur en vlam. Voor Malcolm Macdonald deed het niet veel. Waarom zou je nog voor Newcastle United zijn met die zwart-en-witte strepen nu zwart-wit naar de geschiedenisboekjes was verwezen?

Mijn pa vindt dat het koningshuis ook naar de geschiedenisboekjes moet worden verwezen, maar hij is het met mijn moeder eens dat de koningin er in kleur fantastisch uitziet. Mijn moeder en vader kibbelen elk jaar lachend over de vraag of wij als Ieren onze kerstlunch moeten onderbreken om te kijken als Hare Majesteitelijkheid om drie uur haar kersttoespraak afsteekt. Het is alsof de hele wereld een zwak heeft voor de poeha en de parades, de koninklijke pracht en praal. Maar oorlog is altijd zwart-wit, zelfs in technicolor. Sommige delen van ons land zijn verwickeld in een oorlog met bepaalde andere delen van ons land. Ons buurland Groot-Brittannië gedraagt zich als een pestkop en nu hebben we er zelf ook een paar voortgebracht. Het bloed in het journaal is dieprood. De vlaggen in de straten en de openbare ruimte – het worden er steeds meer – vragen aandacht voor de historisch getroebleerde relatie tussen Ierland en Engeland, maar dat weerhoudt ons er niet van om op de verjaardag

van de koningin naar de Trooping of the Colour te kijken, die op een kleuren-tv helemaal tot leven komt.

Maar zelfs als je de Britse punk meetelt kan Engeland voor een Ierse jongen onmogelijk concurreren met Amerika. De ‘cowboys’ – John Wayne, Robert Redford, Paul Newman – zorgen voor een extra dimensie, en dat geldt ook voor de ‘indianen’, al hebben die geen invloed op de manier waarop ze worden afgebeeld. De heersende weergave van Apaches, Pawnee en Mohikanen beïnvloedt de punkmode. En dan heb je nog de grootstedelijke wetshandhavers: Clint Eastwood als Dirty Harry, Peter Falk als Columbo, Telly Savalas als Kojak.

Maar fictie verbleekt in vergelijking met het echte Amerikaanse leven. Kijk maar naar het duizelingwekkende Apolloprogramma. Dat is pas een visioen van visionairen!

Ze zijn gek, die Amerikanen, om te denken dat ze een man op de maan kunnen zetten. Maar wij Ieren hebben het gevoel dat die waanzin ook een beetje op ons afstraalt. Want was het niet John Fitzgerald Kennedy, een lid van ons eigen vorstenhuis, die als eerste met het idee kwam dat je een man op de maan kon laten landen? Dat zegt mijn pa tenminste.

Als tiener in het Dublin van de jaren zeventig wil ik de zwart-witwereld buiten de bloempotten op de vensterbanken van ons huis dolgraag veranderen in de kleuren die onze televisie (een Murphy) ons toont. Ik wil op een andere manier naar het leven kijken en er op een nieuwe manier naar luisteren. Ik wil de monotonie van mijn uitzichtloze tienerleven inruilen voor het ronde, rijke geluid van een ander kunstvoorwerp in onze woonkamer.

Onze stereo-installatie.

We hebben een fantastische installatie. We hebben niet alleen een grammfoon, die de opera’s van mijn pa door het huis laat galmen. Er is ook een bandrecorder (een Sony), die mijn leven op zijn kop gaat zetten. The Ramones, The Clash en Patti Smith gaan mijn kijk op de buitenwereld ingrijpend veranderen, maar het proces is al eerder ingezet met The Who en Bob Dylan en een uitgesproken obsessie voor David Bowie, van wie ik aanvankelijk dacht dat hij de helft was van een duo. Ik dacht dat *Hunky Dory* de andere helft was, en niet de titel van zijn vierde album.

10 MEI 1978

Een belangrijke dag voor een leerling-rockster van 1 meter 70 die stug volhoudt dat hij 1 meter 72 is. Het is mijn achttiende verjaardag, maar dat is nog het minste. We zijn in mijn familie niet goed in verjaardagen. Het is natuurlijk heerlijk om een biljet van vijf pond van mijn pa te krijgen, maar dat is niet wat deze dag bijzonder maakt.

Dit is de dag waarop ik de Houdini-achtige grote ontsnappings-truc zal leren. Dit is beter dan doorgezaagde weesmeisjes, want ik ga mijn zwart-witleven laten verdwijnen en laten terugkeren in kleur. Dit is de dag waarop ik mijn eerste rock-'n-rollsong zal schrijven, de eerste single van U2. En daar moet ik het miracel Joey Ramone voor bedanken. Evenals zijn miraculeuze broeders. Maar zonder Edge, Adam en Larry – mijn eigen miraculeuze broeders – zou niemand die song ooit hebben gehoord.

*Monday morning
Eighteen years of dawning
I said how long.
How long
It was one dull morning
I woke the world with bawling
I was so sad
They were so glad.
I had the feeling it was out of control
I was of the opinion it was out of control.*

Ik noemde de song 'Out of Control'* omdat ik had ingezien – het is niet uitgesloten dat Fjodor Dostojevski er iets mee te maken had – dat wij mensen geen enkele invloed hebben op de belangrijkste twee momenten van ons leven: geboren worden en sterven. Dat leek me wel de juiste soort fuck you aan het universum die een goede punksong nodig heeft.

* De song werd op 26 september 1979 uitgebracht met twee andere nummers – 'Stories for Boys' en 'Boy/Girl' – op de ep *Three*. De volgorde van de songs was gekozen door de luisteraars van Dave Fannings radioprogramma op RTÉ. Dave was de eerste dj die ons eerste nummer draaide. Sindsdien heeft hij altijd als eerste elke nieuwe single van ons gedraaid.